

Apoštolí povedali Pánovi: "Daj nám väčšiu vieru!" Pán vravel: "Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko a povedali by ste tejto moruši: "Vytrhni sa aj s koreňom a presad' sa do mora," poslúchla by vás.

(Lukáš 17, 5-6)

Vytrhni sa aj s koreňom a presad' sa do mora.

Na túto vetu mi jeden môj priateľ povedal: Nevieam, načo by to bolo komu dobré. Možno kvôli tým koreňom... a zasmial sa.

Táto jeho poznámka ma zastavila a začal som rozmýšľať: naozaj, načo Pán Ježiš povedal túto vetu? A prečo práve pri slovách o horčičnom zrnku? Hovorí sa aj inde v evanjeliách o horčičnom zrnku? Áno.

Horčičné zrnko v slovách Pána Ježiša zachytáva aj evanjelista Matúš v 17. kapitole, 20. verš, ktorý znie: *Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko a poviete tomuto vrchu: "Prejdi odtiaľto ta!" - prejde.*

Aj v Markovom evanjeliu, vo 4. kapitole, v 37. verši čítame o horčičnom zrnku - teraz už v úplne inom súvisi. Tu sa už nič neprenáša. Pri rozprávaní o Božom kráľovstve Ježiš hovorí: *"K čomu prirovnáme Božie kráľovstvo alebo akým podobenstvom ho znázorníme? Je ako horčičné zrnko. ..."*

Tieto slová o horčičnom zrnku však majú obrovský význam práve v spojení s textom, ktorý vo všetkých troch prípadoch predchádza alebo nasleduje. Skúsme sa nad nimi zamyslieť.

Ale najskôr si ich pripomeňme.

V Lukášovom evanjeliu text pokračuje podobenstvom o sluhovi, ktorý splnil všetky príkazy a končí takto: Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: "Sme neužitoční sluhovia; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť" (Lk 17,10).

V Matúšovom evanjeliu sa neprenáša moruša, ale vrch. Bolo to vtedy, keď po návrate z Hory premenenia vyhnal zlého ducha z posadnutého chlapca, vtedy sa ho učeníci pýtali: "Prečo sme ho nemohli vyhnáť my?" On im povedal: "Pre svoju malú vieru. Veru, hovorím vám: Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko a poviete

tomuto vrchu: "Prejdi odtiaľto ta!" - prejde. A nič vám nebude nemožné" (Mt 17, 19-21).

V Markovom evanjeliu Pán Ježiš hovorí o Božom kráľovstve a pripodobňuje ho k rôznym veciam. Jedným z nich je aj horčičné zrnko. A dodáva: Keď ho sejú do zeme, je najmenšie zo všetkých semien na zemi, ale keď sa zaseje, vzíde, prerastie všetky byliny a vyháňa veľké konáre, takže v jeho tóni môžu hniezdiť nebeské vtáky" (Mk 4, 31-32).

Čo teda má znamenať pre nás **viera ako horčičné zrnko?**

Myslím si, že Pán Ježiš nám chce pomôcť, aby naša viera nebola rozbitá, zameraná na tisíc rôznych právd, ale aby sme sa zamerali len na jednu-jedinú. Takú maličkú ako horčičné zrnko. Na pravdu, ktorá je jednoduchá a jasná. Na pravdu, ktorá tvorí jasný malý bod ako horčičné zrnko. Pravdu, ktorá je zrnkom -jadrom všetkých ostatných právd.

Tú pravdu, ktorú Boh od počiatku predkladá človekovi a ktorú nám prišiel zdôrazniť Boží Syn, Druhá božská Osoba: Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil. Kto v neho verí, nie je súdený. Ale kto neverí už je odsúdený, pretože neveril v meno Jednorodeného Božieho Syna (Jn 3,16-18).

Boh miloval, miluje a bude milovať svet. A v ňom človeka. Každého jedného. Teda aj mňa. BOH MA MILUJE!!!

Kto uverí, ale opravdivo uverí v túto pravdu o Božej láske, nad ostatným sa už nemusí trápiť. Všetky pravdy sú totiž skryté a obsiahnuté v tejto jednej, jedinej pravde: Boh ma miluje. **A miluje ma nekonečne a bezpodmienečne.**

Viera mi má pomôcť pochopiť túto pravdu nielen rozumom, ale má mi pomôcť denne, v jednotlivých udalostiach môjho života vidieť a vnímať túto lásku Boha voči mne.

Viera v túto pravdu o božej láske, hoci malá ako horčičné zrnko, mi pomôže tešiť sa z božieho daru života, keď sa ráno zobudím. Pomôže mi tešiť sa z toho, že mám okolo seba ľudí, ktorí ma milujú a ktorých môžem milovať aj ja. Naučí ma objavovať dary a schopnosti, ktoré Boh do mňa vložil a ktoré som v sebe rozvinul a tešiť sa, že ich môžem využívať pre svoje dobro.

Ak uverím v túto malú, jednoduchú pravdu o Božej láske, môj život sa stane takým, aký mi ho ponúka Boh. Stane sa kúskom neba na zemi, Božím kráľovstvom vo mne. Môj život bude naplnený stálou a pravou radosťou. Bude naplnený pravým pokojom, ktorý mi nik z ľudí nebude môcť vziať. Aspoň nie trvalo.

Otom ma presvedčajú práve tie dodatky, ktoré Pán Ježiš povedal, keď hovoril o horčičnom zrnku.

Ak si zoberieme Lukášov text, pochopíme, že práve láska, ktorú nám Boh ponúka zo seba, nás priam provokuje k tomu aby sme nekonali len ako sluhovia – to, čo sme povinní urobiť. Aby sme sa neobmedzovali na plnenie prikázaní, na zachovávanie jednotlivých zákonov cirkevného práva, ale aby sme milovali. Aby sme Bohu túžili Jeho lásku opätovať. Aby jednoducho to, čo robíme, robili sme z lásky ako deti voči svojmu nebeskému Otcovi a voči svojim ľudským bratom a sestram. A vtedy aj taká drobnosť ako je pohár vody smädnému - a to nám hovorí sám Ježiš - má obrovskú hodnotu: hodnotu neba.

Matúšova skúsenosť pod *Horou premenenia* zas hovorí o tom, že diabol sa dá vyhnať len vierou v Božiu lásku. Ak verím v Boha, ktorý je Láska, diabol nemá šancu. Ak dovolím Bohu aby ma miloval a ak ja milujem tým, že konám dobro, hoci aj v malých veciach, vtedy diabol nemá šancu. A keby som sa mu dal oklamať a miesto Božej lásky by som otvoril svoje srdce egoizmu, vtedy ma opäť zachráni ľútosťou obnovená láska, ktorú vo mne posilní viera.

A pripodobnenie Božieho kráľovstva k horčičnému zrnku - ako o ňom hovorí Markovo evanjelium - z ktorého sa stane strom, v ktorého konároch hniezdia nebeské vtáky, to je opäť láska, ktorou som tak naplnený, že upútava aj moje okolie. Môj spôsob života je príťažlivý pre iných a keď prídu ku mne, jednoducho sa cítia dobre.

Vám sa to už stalo?

Mne sa napríklad stalo - a už niekoľkokrát - že som navštívil chorého človeka, ktorému som išiel poslúžiť sviatosťami, povzbudiť ho v jeho utrpení. A namiesto toho som od neho odchádzal povzbudený a posilnený ja sám. V jeho prítomnosti mi bolo tak dobre, že som sa tam chcel znova vrátiť.

Ale prečo?

Keď som nad tým rozmýšľal, tak preto, že ten človek nešomral, nenadával, nestážoval sa: prečo práve on?! Dokázal svoje utrpenie prijímať ako príležitosť na svoje vlastné posvätenie. Odovzdával ho Bohu a tešil sa z každého dňa, ktorý mu ešte Pán Boh dal a ktorý mohol prežiť so svojimi blízkymi. Tešil sa z každého dňa, kedy mal menej bolesti ako obvykle.

Pri nich som si mohol uvedomovať, že tie moje ťažkosti a problémy sú naozaj smiešne proti tomu, čo teraz vidím. A predsa, koľkokrát som netrzeplivý, nedôsledný, ušomraný...

A to všetko len preto, že moja viera je ešte slabá. Ešte nie je ako horčičné zrnko.

Viera je však dar, ktorý nám Boh-Otec chce darovať. Stačí ho len požiť. Veď nám cez svojho Syna hovorí, že tak ako otec nedá synovi hada ak prosí o rybu, ani škorpióna ak prosí o vajce, ale dá mu, čo potrebuje. *O to skôr dá nebeský Otec Duchu Svätého tým, čo ho prosia (Lk 11, 9-13).* A Duch Svätý nás naučí všetko, čo potrebujeme vedieť.

Naučí nás vnímať jednotlivé prejavy Božej lásky a naučí nás na ne odpovedať svojou láskou.

On nás urobí schopnými konať z lásky, nielen z povinnosti, či strachu pred trestom.

On nás urobí silnými v láske tak, že nás diabol nepremôže a všetko nám bude možné.

On pritiahne do konárov našej lásky tých, ktorí potrebujú oddych a potešenie.

Vtedy, keď bude naša viera ako horčičné zrnko.

A to bude vtedy, keď Mu to my dovolíme, keď ho o toto zrnko poprosíme. A môžeme hneď, teraz:

Pane, prosíme Ťa, daj nám vieru. Takú malú ako horčičné zrnko - vieru v Tvoju lásku.

V lásku, ktorá Ťa viedla k tomu, aby si sa stal človekom.

V lásku, ktorá Ťa viedla k tomu aby si za nás dal svoj život.

V lásku, ktorá ťa viedla k tomu, aby si sa nám úplne odovzdal, ba priam aby si sa vydal na milosť, či nemilosť do našich rúk pod spôsobmi chleba a vína v Eucharistii.

A za toto horčičné zrnko viery, ktoré nám dáš, Ti Pane, už teraz ďakujeme. Amen.